

fæstningsfagen eller Noget, der vedrører Militærvæsenet, saa rulle Millionerne; der kan man daarlig nok komme til at tale om Hundrede-Tusinder, og Sygepleien er dog, saavidt jeg kan skjønne, et af de vigtigste Samskudsforhold at faae ordnet, og den ærede Minister vilde have Være af at arbejde for, at vi fik en virkelig Ordning af vor Sygepleie, som den menige Mand kan være tjent med.

Jeg har med Villie ventet med at svare det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) paa hans Bemærkninger i Gaar, da jeg saae, at det ærede Medlem havde forladt Salen. Det ærede Medlem er imidlertid ikke kommet tilstede. Det er mærkværdigt, for det træffer saa ofte, at naar det ærede Medlem har sagt Noget den ene Dag, saa kan man ikke komme til at diskutere med ham den anden, men jeg vil dog fremføre mine Bemærkninger. Det ærede Medlem gik i Gaar betydelig videre, end jeg havde ventet, ikke just fordi det ærede Medlem jo i det almindelige Omdømme gaar for en af de mere velmenende Høremænd, men fordi han netop som Nationaløkonom har Indsigt i Samskudsforholdene, noie har set ind i dem og veed, hvor der er Glendighed og hvor Velstand, derfor havde jeg ventet, at det ærede Medlem havde indtaget et andet Standpunkt her. Det ærede Medlem mente, at det foreliggende Forslag betød et overordentlig stort Fremskridt, og at Landsstinget endog saa efter hans Mening var gaaet vidt. Ja, jeg indrømmer, det er et Fremskridt, forsaavidt som det i det Hele er kommet frem, medens vi ikke have haft noget Sigtende før, men hvis det ærede Medlem vil taage Hensyn til, hvad det kan nytte, og hvad Betydning det kan have, som det foreligger nu, saa kan han ikke betragte det som noget overordentlig stort Fremskridt. Det ærede Medlem gik ligeledes ud fra den gamle Forudsætning: Hellere Noget end Intet. Ja, det er rigtigt nok, men man kan ogsaa sige: Hellere saa Meget som muligt, for dette „Noget“ kan let være af den Bestaffenhed, at det vel ser ud til at være en hel Del, medens det i Virkeligheden grændser meget nær op til Intet. Hvorfor i al Verden være saa sparsommelig, saa varsom paa dette Omraade, naar man ikke er det paa andre. Det er saa løierligt, at man skal ind paa at tage Noget, der ligger lige op til Intet at være, og det havde jeg ganske vist ikke ventet fra den Side. Det ærede Medlem mente ligeledes, at det vilde blive et større Tilskud end beregnet, men vi have det mærkværdige Tilfælde, at der intet Bevis kom frem derfor, naftet jeg dog

skulde tro, at der netop fra den Reproesentant maatte kunne føres Beviser, naar der var Tale om en saadan Sag som den foreliggende. Men jeg veed ikke, hvorfor det ærede Medlem tror, at Tilskudet skulde blive større. Han sjaer jo vistnok, at Tilslutningen til Sygekasserne vil blive større, og at derfor ogsaa Tilskudet fra Statskassen vil blive større, men hvorfor tror det ærede Medlem, at Tilslutningen vilde blive større? Hvis det Tilskud, der nu er foreslaaet, ikke faaer større Betydning, end jeg tror det faaer, saa bliver Tilslutningen ikke større, og jeg er overbevist om, at Sygekasserne vilde blive ved at gaa Kredsengang, blive ved med at gaa tilbage. Derfor maa vi give Sygekasserne saanat større Tilskud, hvis det skal faae nogen Betydning, end det, der er foreslaaet. Endvidere bestyldte det ærede Medlem mig for at have brugt hans Tal noget misvisende, idet jeg havde sagt, at han havde fastslaaet, at en Familie skulde have 830 Kr. om Aaret for at leve nogenlunde taalelig, og at jeg der ikke havde medregnet, at Hustruen skulde arbejde med. Ja, jeg beklager ogsaa, at dette kom netop fra det ærede Medlem. Jeg tror ikke og har aldrig troet, at Væstefabet var baseret paa, at Mand og Hustru skulde gaa ud og arbejde. Og det maa da ogsaa være hos den daarligere stillede Arbejder, at det er baseret derpaa, thi hos Embedsstanden og de Bedre stillede i Samskudet er det i Sandhed ikke baseret derpaa. Og jeg skal bemærke, at det ærede Medlems Tal under alle Omstændigheder ere baserede paa, at Hustruen skal lave Maden hjemme og pleie sin Mand, og samtidig kommer det ærede Medlem nu og siger: ja, men Hustruen skal ogsaa tjene Noget, dels ude, dels hjemme. Det er ganske mærkværdigt saet af en Nationaløkonom; jeg begriber ikke, hvor der kan hvides saadan Noget netop fra den Side. Man siger altid, at Hustruen skal passe sit Hus, hygge om sine Børn, hygge om Veligheden og søge at gjøre alt Muligt for at pleie om sin Mand. Men, naar man saa diskuterer med det ærede Medlem, saa siger han: Nei, hun skal tjene Noget, men alligevel skal hun hygge om sit Hjem. Ja, det er mærkværdigt, at saadan Noget kan komme frem fra det ærede Medlem; det havde jeg i Sandhed ikke ventet. Man siger, at der er megen Demoralisation blandt Arbejderne. Men jeg paaistaar, at naar man taler om Demoralisation, glemmer man at tale om, hvad der er Aarsag til Demoralisationen. Nu skal jeg dog sige, at endog saa indenfor disse Tal, indenfor de 830 Kr., er Meget kun tilveiebragt ved